

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 stycznia 2015 roku Sąd Rejonowy w Kutnie w sprawie z wniosku Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej im. F. S. w G. z udziałem A. W. (1), K. W., J. W. (1) i W. W. (1) o stwierdzenie nabycia spadku po J. W. (2), podział majątku wspólnego i dział spadku:

- ustalił, iż w skład majątku wspólnego byłych małżonków A. W. (1) i J. W. (2) wchodzi stanowiący odrębną nieruchomość lokal mieszkalny numer (...) o powierzchni 58,4000 m² położony w K. gmina K. wraz z udziałem (...) we współwłasności części wspólnych budynku nr (...) i współwłasności działki numer (...), dla którego Sąd Rejonowy w Kutnie prowadzi księgę wieczystą (...) o wartości 70.000 złotych,

- ustalił, iż udziały byłych małżonków A. W. (1) i J. W. (2) w majątku wspólnym są równe,

- ustalił, iż w skład spadku po J. W. (2) wchodzi udział 1/2 (jedna druga) we własności składnika majątku opisanego w punkcie pierwszym postanowienia,

- dokonał podziału majątku wspólnego byłych małżonków A. W. (1) i J. W. (2) oraz działu spadku po J. W. (2) w ten sposób, że składnik majątku opisany w punkcie pierwszym postanowienia przyznał uczestniczce postępowania A. W. (1) na wyłączną własność,

-zasądził od uczestniczki postępowania A. W. (1) na rzecz każdego z uczestników postępowania: K. W., J. W. (1) oraz W. W. (1), tytułem spłaty jego udziału kwotę po 8.750 złotych płatną w terminie jednego miesiąca od uprawomocnienia się orzeczenia z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminu płatności,

- nakazał uczestnikowi postępowania K. W. wydanie uczestniczce postępowania A. W. (1) stanowiącego odrębną nieruchomość lokalu mieszkalnego numer (...) opisanego w punkcie pierwszym postanowienia w terminie jednego miesiąca od uprawomocnienia się orzeczenia,

oraz orzekł o kosztach postępowania.

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na ustaleniach, że J. W. (2) syn W. i W. zmarł dnia 27 grudnia 2001 r. w K., ostatnio stale zamieszkały w K.. Spadek po J. W. (2) na podstawie ustawy nabyli: żona A. W. (1) w 1/4 części, syn K. W. w 1/4 części, syn J. W. (1) w 1/4 części oraz syn W. W. (1) w 1/4 części.

J. W. (2) i A. W. (1) byli współwłaścicielami na zasadzie małżeńskiej wspólności ustawowej stanowiącego odrębną nieruchomość lokalu mieszkalnego numer (...) o powierzchni 58,4000 m² położonego w K. gmina K. wraz z udziałem (...) we współwłasności części wspólnych budynku nr (...) i współwłasności działki numer (...), dla którego Sąd Rejonowy w Kutnie prowadzi księgę wieczystą (...) o wartości 70.000,00 złotych. Nie posiadali poza tym lokalem innego majątku, nie posiadali żadnych oszczędności, papierów wartościowych, kosztowności, czy posiadających wartość rzeczy.

W przedmiotowym lokalu mieszkalnym mieszka A. W. (1) i jej syn K. W., nie mają możliwości zamieszkania w innym lokalu.

A. W. (1) utrzymuje się z emerytury. K. W. pracuje.

J. W. (1) razem z żoną mają własny dom. J. W. (1) dopuszcza możliwość, aby przejąć lokal w K., który też by mu się przydał. Teraz to mieszkanie nie jest mu potrzebne, ale może to mieszkanie odkupić i później sprzedać w celach zarobkowych. Nie wie gdzie mogłaby mieszkać A. W. (1) i K. W., ostatecznie mógłby przygarnąć A. W. (1). J. W. (1) nie posiada możliwości spłaty od razu pozostałych spadkobierców, wspólnie z żoną posiada oszczędności w wysokości

kilku tysięcy złotych. J. W. (1) zarabia w granicach 2-2,5 tys. zł, ma też gospodarstwo rolne o powierzchni 2 ha, w tej chwili zostało oddane w dzierżawę.

W. W. (1) mieszka w W., wyprowadził się z lokalu w K. po swoim ślubie, nie utrzymuje od wielu lat kontaktów z matką i bratem K. W.. W. W. (1) nie dopuszcza możliwości, aby przejąć lokal w K., nie stać go na przejęcie tego lokalu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przywołane dowody z dokumentów oraz przesłuchanie uczestników postępowania.

W rozważanych prawnych Sąd Rejonowy podnosił, że stosownie do art. 1037 § 1 k.c. dział spadku może nastąpić bądź na mocy umowy między wszystkimi spadkobiercami, bądź na mocy orzeczenia sądu na żądanie któregośkolwiek ze spadkobierców. Jak wynika z brzmienia art. 688 k.p.c. do działu spadku stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zniesienia współwłasności, co potwierdza także przepis art. 1035 k.c., a sądowy dział spadku powinien obejmować cały spadek (art. 1038 § 1 zd. 1 k.c.).

W przedmiotowej sprawie w skład spadku po J. W. (2) wchodzi jedynie udział w stanowiącym odrębną nieruchomość lokalu mieszkalnym numer (...) położonym w K. gmina K., dla którego Sąd Rejonowy w Kutnie prowadzi księgę wieczystą (...). Dział spadku po J. W. (2) musi być poprzedzony rozliczeniem majątku objętego małżeńską wspólnością majątkową J. W. (2) i A. W. (1).

Zgodnie z art. 684 k.p.c. w zw. z art. 567 § 3 k.p.c. skład i wartość majątku wspólnego ustala Sąd. W punkcie 1. postanowienia Sąd ustalił, iż w skład majątku wspólnego byłych małżonków J. W. (2) i A. W. (1) wchodzi stanowiący odrębną nieruchomość lokal mieszkalny numer (...) o powierzchni 58,4000 m² położony w K. gmina K. wraz z udziałem (...) we współwłasności części wspólnych budynku nr (...) i współwłasności działki numer (...), dla którego Sąd Rejonowy w Kutnie prowadzi księgę wieczystą (...) o wartości 70.000,00 złotych. Skład i wartość majątku wspólnego były bezsporne.

Sąd Rejonowy ustalił, iż udziały byłych małżonków J. W. (2) i A. W. (1) w majątku wspólnym są równe. W konsekwencji w skład spadku po J. W. (2) wchodzi udział 1/2 we współwłasności lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w K. gmina K., dla którego Sąd Rejonowy w Kutnie prowadzi księgę wieczystą (...).

Każdy ze współwłaścicieli może żądać, ażeby zniesienie współwłasności nastąpiło przez podział rzeczy wspólnej, chyba że podział byłby sprzeczny z przepisami ustawy lub ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem rzeczy albo że pociągałby za sobą istotną zmianę rzeczy lub znaczne zmniejszenie jej wartości (art. 211 k.c.). Podział fizyczny rzeczy wspólnej, jako najbardziej sprawiedliwy i pożądany, jest podstawowym sposobem zniesienia współwłasności preferowanym przez ustawodawcę. Dlatego też, jeżeli zniesienie współwłasności następuje z mocy orzeczenia sądu, sąd powinien przede wszystkim brać pod uwagę ten sposób wyjścia ze współwłasności, chyba że współwłaściciele żądają przyznania rzeczy wspólnej jednemu z nich w zamian za spłaty albo sprzedaży stosownie do przepisów kodeksu postępowania cywilnego.

Brak zgodnego wniosku co do sposobu działu spadku/zniesienia współwłasności bądź sprzeczność projektu podziału z prawem, zasadami współżycia społecznego lub naruszenie przez ten plan w sposób rażący interesu osób uprawnionych, uniemożliwia wydanie postanowienia odpowiadającego treści wniosku (art. 623 k.p.c.).

Wnioskodawca i uczestnicy postępowania prezentowali różne stanowiska odnośnie sposobu dokonania podziału rzeczy wspólnej. W przypadku braku zgody uczestników postępowania na zasadzenie od nich stosownej spłaty na rzecz A. W. (1), wnioskodawca nie zgodził się na przyznanie uczestnikom postępowania całej nieruchomości i wniósł o dokonanie podziału majątku wspólnego i działu spadku w sposób wskazany we wniosku poprzez przyznanie lokalu uczestniczce postępowania A. W. (1). Uczestnicy postępowania J. W. (1) oraz W. W. (1) wnieśli o pozostawienie uczestników postępowania we współwłasności, aby zachować przysługujące im udziały, nie wyrazili zgody na wniosek uczestników postępowania A. W. (1) i K. W., którzy wnieśli o przyznanie lokalu mieszkalnego na wyłączną własność uczestnika postępowania K. W. bez obowiązku spłaty na rzecz uczestniczki postępowania

A. W. (1). Wskazane stanowisko uczestników postępowania A. W. (1) i K. W. w oczywisty sposób zmierza do pokrzywdzenia wnioskodawcy jako wierzyciela uczestniczki postępowania A. W. (1). Uczestnik postępowania W. W. (1) nie był w ogóle zainteresowany przyjęciem lokalu, taką możliwość zgłosili natomiast uczestnicy postępowania J. W. (1) i K. W.. Przyjęcie lokalu przez któregokolwiek z synów uczestniczki postępowania A. W. (1) wiązałoby się z koniecznością poczynienia spłat, przedmiotowy lokal nie może podlegać fizycznemu podziałowi. Z materiału dowodowego zgromadzone w przedmiotowej sprawie nie wynika, aby uczestnicy postępowania K. W., J. W. (1) oraz W. W. (1) dysponowali możliwościami majątkowymi umożliwiającymi dokonanie spłat w stosunkowo szybkim terminie. Należy również wziąć pod uwagę wysokość udziałów poszczególnych współwłaścicieli, fakt przysługiwania uczestniczce postępowania A. W. (1) większości udziałów (udział 5/8 – własny udział 4/8 w majątku wspólnym i udział 1/8 w spadku po J. W. (2)), co skutkowałoby koniecznością dokonania spłaty udziału uczestniczki postępowania w kwocie 43.750,00 zł. Z materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie nie wynika, aby którykolwiek z pozostałych uczestników postępowania posiadał faktyczne możliwości dokonania spłaty udziału uczestniczki postępowania A. W. (1), jak również spłaty pozostałych udziałów. Ponadto należy zauważyć, że uczestniczka postępowania A. W. (1) zaspokaja w przedmiotowym lokalu swoje potrzeby mieszkaniowe, nie ma możliwości zamieszkania w innym lokalu, jest osobą w zaawansowanym wieku, lokal mieszkalny stanowi w istocie jedyny składnik jest małżeńskiego dorobku, z lokalem tym uczestniczka postępowania A. W. (1) niewątpliwie jest również emocjonalnie związana. Do tej pory spadkobiercy nie czynili żadnych starań mających na celu dokonanie umownego działu spadku. Mając na uwadze powyższe okoliczności, w punkcie 4. postanowienia Sąd dokonał działu spadku po J. W. (2) i podziału majątku wspólnego byłych małżonków J. W. (2) i A. W. (1) w ten sposób, że stanowiący odrębną nieruchomości lokal mieszkalny numer (...) położony w K. gmina K. przyznał uczestniczce postępowania A. W. (1) na wyłączną własność.

Przyznanie rzeczy wspólnej jednemu ze współwłaścicieli wiąże się z nałożeniem na niego obowiązku uiszczenia spłat na rzecz pozostałych współwłaścicieli (art. 212 § 2 k.c.). Przyznanie rzeczy wspólnej uczestniczce postępowania A. W. (1) na wyłączną własność spowodowało konieczność zawarcia rozstrzygnięcia na podstawie art. 212 § 2 k.c. w przedmiocie zasądzenia stosownych spłat na rzecz pozostałych współwłaścicieli. W konsekwencji Sąd zasądził od uczestniczki postępowania A. W. (1) na rzecz uczestników postępowania K. W., J. W. (1) oraz W. W. (1) spłaty w kwotach po 8.750,00 zł, czyli w wysokości odpowiadającej wartości udziałów przysługującym tym uczestnikom postępowania. Uczestnikom postępowania K. W., J. W. (1) oraz W. W. (1) przysługują udziały w wysokości 1/8 części, zatem spłaty tych udziałów powinny wynieść po 8.750,00 zł ($1/8 \times 70.000,00 \text{ zł}$).

Jeżeli ustalone zostały dopłaty lub spłaty, Sąd oznaczy termin i sposób ich uiszczenia, wysokość i termin uiszczenia odsetek, a w razie potrzeby także sposób ich zabezpieczenia. W razie rozłożenia dopłat i spłat na raty terminy ich uiszczenia nie mogą łącznie przekraczać lat dziesięciu (art. 212 § 3 k.c.). Z tych względów Sąd Rejonowy określił termin spłat na okres jednego miesiąca od uprawomocnienia się orzeczenia z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminu płatności. Ustalenie dłuższego terminu spłat ingerowałoby zbyt dotkliwie w interesy majątkowe współwłaścicieli uprawnionych do otrzymania spłat. Z uwagi na fakt, iż rozstrzygnięcie w tym zakresie ma charakter konstytutywny, termin spłaty oraz należne odsetki w razie uchybienia terminu płatności poszczególnych rat ustalono na okres po uprawomocnieniu się postanowienia zasądającego spłatę.

Z uwagi na fakt, iż przyznany uczestniczce postępowania A. W. (1) na wyłączną własność lokal mieszkalny znajduje się również w posiadaniu uczestnika postępowania K. W., Sąd na podstawie art. 624 k.p.c. nakazał uczestnikowi postępowania K. W. wydanie tego lokalu na rzecz uczestniczki postępowania A. W. (1), której w wyniku działu spadku i podziału majątku wspólnego lokal ten został przyznany na wyłączną własność.

Z tych względów w oparciu o powołane przepisy Sąd orzekł jak w sentencji postanowienia.

W dalszej części Sąd Rejonowy uzasadnił rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

Powyższe orzeczenie zaskarżył w całości uczestnik postępowania J. W. (1), zarzucając mu:

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że w przedmiotowej sprawie możliwe było przyznanie nieruchomości wraz z udziałem we współwłasności części wspólnych budynku i współwłasności działki uczestnicze A. W. (1), która jest zadłużona nie tylko wobec wnioskodawcy na kwotę 29.590,29 zł na dzień 21 lipca 2014 r. i zadłużenie wzrasta każdego dnia o odsetki w wysokości 7,80 zł z ustaleniem spłaty na rzecz pozostałych uczestników po 8.750 zł, w sytuacji gdy po zajęciach komorniczych A. W. (2) pozostaje niewielka kwota emerytury na własne utrzymanie i nie jest ona w stanie spłacić nie tylko własnych bieżących zobowiązań i wcześniejszych zadłużeń, a tym bardziej spłacić uczestników postępowania;

- naruszenie prawa materialnego, w szczególności zasad współżycia społecznego poprzez ustalenie w postanowieniu, że nieruchomość została przyznana na wyłączną własność uczestniczki postępowania A. W. (1), w sytuacji gdy nie ma ona żadnego majątku, posiada duże zadłużenie, a lokal mieszkalny zostanie niezwłocznie zlicytowany, a uczestniczka i jej syn zostaną pozbawieni dachu nad głową;

- naruszenie prawa materialnego poprzez ustalenie, że J. W. (1) nie dysponuje możliwościami majątkowymi umożliwiającymi dokonanie spłat w stosunkowo szybkim terminie, podczas gdy wnioskodawczyni, posiadając liczne zadłużenie, nie dysponuje w ogóle żadnymi możliwościami spłaty, a uczestnicy postępowania posiadając współwłasność przedmiotowego lokalu uchroniliby A. W. (1) przed eksmisją z lokalu, ewentualnie dokonaliby spłaty matki, zachowując dla niej mieszkanie.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty, skarżący wniósł o przyznanie lokalu na współwłasność synom A. W. (1), ewentualnie uchylenie postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Wbrew zarzutom skarżącego, Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w sprawie, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne.

W szczególności prawidłowo ustalono sytuację majątkową i mieszkaniową uczestników postępowania, w tym A. W. (1), która jest zadłużona wobec wnioskodawcy, a utrzymuje się z emerytury oraz J. W. (1), który zarabia 2 – 2.500 zł oraz wspólnie z żoną ma oszczędności w wysokości kilku tysięcy złotych, ma też gospodarstwo rolne o powierzchni 2 ha, które w tej chwili oddał w dzierżawę.

Zarzuty skarżącego sprowadzają się w istocie do zakwestionowania przyjętego przez Sąd sposobu zniesienia współwłasności jedyne go składnika majątku spadkowego po J. W. (2), tj. nieruchomości opisanej w punkcie pierwszym zaskarżonego postanowienia. Zdaniem skarżącego, przyznanie rzeczonyj nieruchomości na wyłączną własność A. W. (1) doprowadzi do licytacji tej nieruchomości przez wnioskodawcę i eksmisji uczestniczki postępowania, podczas gdy przyznanie tej nieruchomości na współwłasność synom A. W. (1) zapewniłoby jej możliwość dalszego tam zamieszkiwania.

Zdaniem Sądu Okręgowego zarzuty powyższe w żaden sposób nie mogą wpłynąć na ocenę prawidłowości zaskarżonego postanowienia.

Przyznanie rzeczy jednemu ze współwłaścicieli z obowiązkiem spłaty pozostałych jest jednym ze sposobów sądowego zniesienia współwłasności (art. 212 § 2 k.c.).

Zasadniczo o wyborze sposobu zniesienia współwłasności rozstrzyga sąd orzekający, jednak w razie zgodnego wniosku współwłaścicieli, jeśli projekt podziału nie narusza prawa, zasad współżycia społecznego, ani w sposób rażący interesu uprawnionych, sąd jest związany ich stanowiskiem (art. 622 § 2 k.p.c.).

W sprawie niniejszej, co należy podkreślić, brak było zgodnego wniosku współwłaścicieli co do sposobu zniesienia współwłasności przedmiotowej nieruchomości. Skarżący w toku postępowania przed Sądem Rejonowym wskazywał

na potrzebę zachowania nieruchomości we współwłasności A. W. (1) i pozostałych uczestników postępowania, a w apelacji postulował przyznanie lokalu na współwłasność uczestnikom postępowania: skarżącemu, K. W. oraz W. W. (1), z czym jednak nie zgadzał się uczestnik postępowania W. W. (1).

W istocie, na wniosek kilku współwłaścicieli rzecz może być im przyznana na współwłasność z obowiązkiem spłaty pozostałych (analogia z art. 1044 k.c., por. post. SN z 16.11.1993 r., I CRN 176/93, niepubl.; por. też post. SN z 4.6.2003 r., I CKN 447/01, L.). Sąd nie może jednak przyznać rzeczy osobie, która się temu sprzeciwia (tak np. post. SN z 4.11.1998 r., II CKN 347/98, OSNC 1999, Nr 6, poz. 108; post. SN z 8.8.2003 r., V CK 174/02, L.).

Oczywiście jest tak, iż sąd powinien dążyć do takiego sposobu zniesienia współwłasności, który byłby akceptowany przez wszystkich współwłaścicieli, jednakże nie oznacza to, aby sądowi można zasadnie postawić zarzut przekroczenia uprawnień wynikających z art. 212 § 2 k.c., gdy samodzielnie dokona wyboru sposobu zniesienia współwłasności, nawet bez zgody uczestników, o ile jest to uzasadnione okolicznościami sprawy.

Wobec braku zgodnego wniosku co do sposobu zniesienia współwłasności, Sąd Rejonowy powinien rozważyć wszystkie okoliczności sprawy w celu dokonania wyboru konkretnego współwłaściciela, któremu rzecz zostanie przyznana na wyłączną własność z obowiązkiem spłaty pozostałych współwłaścicieli. Tymi okolicznościami są m.in.: rodzaj i przeznaczenie rzeczy, sytuacja rodzinna i majątkowa współwłaścicieli oraz zdolność finansowa do uiszczenia spłat. Nie bez znaczenia jest także wielkość udziału poszczególnych współwłaścicieli we własności rzeczy, gdyż przesądza ona o wysokości spłaty.

W sprawie niniejszej Sąd Rejonowy, po rozważeniu okoliczności sprawy, słusznie przyznał nieruchomość A. W. (1) z obowiązkiem spłaty pozostałych współwłaścicieli. Posiadała ona bowiem największy udział w nieruchomości (5/8), a lokal ten spełniał jej i K. W. potrzeby mieszkaniowe. Mając na uwadze fakt przysługiwania uczestnicze postępowania A. W. (1) udziału we wskazanej wysokości, przyznanie lokalu innemu uczestnikowi, skutkowałoby koniecznością dokonania spłaty udziału uczestniczki postępowania w kwocie 43.750,00 zł. Z materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie nie wynika, aby którykolwiek z pozostałych uczestników postępowania posiadał faktyczne możliwości dokonania spłaty udziału uczestniczki postępowania A. W. (1) w tej wysokości, jak również spłaty pozostałych udziałów.

Wątpliwość skarżącego odnośnie do realności uiszczenia przez A. W. (1) przypisanych jej spłat zanika, gdy wziąć pod uwagę, że uczestnicy będą mogli w takim przypadku egzekwować te spłaty z przedmiotowego prawa do lokalu (przez jego licytację).

Nie znajduje w tym miejscu uzasadnienia zarzut skarżącego naruszenia przez Sąd Rejonowy zasad współżycia społecznego poprzez przyznanie nieruchomości na wyłączną własność A. W. (1), w sytuacji gdy nie ma ona żadnego majątku, posiada duże zadłużenie, a lokal mieszkalny zostanie niezwłocznie zlicytowany, a uczestniczka i jej syn K. W. zostaną pozbawieni dachu nad głową.

Przede wszystkim należy podkreślić, że art. 5 k.c. (wprowadzający do porządku prawnego możliwość powoływania się na zasady współżycia społecznego) nie jest normą upoważniającą Sąd do orzekania na podstawie zasad słuszności. Służy on jedynie zwalczaniu nadużycia prawa. Aby natomiast można było mówić o nadużyciu prawa, konieczne jest jego wykonywanie. Posługując się terminologią art. 5 k.c., niezbędne jest "czynienie użytku" przez uprawnionego nadużywającego swego prawa. W niniejszej sprawie nie można przyjąć, iż którykolwiek z uprawnionych żądając określonego rozstrzygnięcia nadużył prawo, samo zaś rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego nie może być uznane.

Wskazać także należy, wbrew stanowisku skarżącego, że w przypadku przyznania prawa do lokalu mieszkalnego synom A. W. (1), nie dysponowałaby ona żadnym prawem do tego lokalu, a zatem to rozwiązanie nie zagwarantowałoby jej „dachu nad głową”. Wszakże skarżący, który chciał pozostać współwłaścicielem nieruchomości, sam wskazał, że

lokal ten też by mu się przydał. Teraz to mieszkanie nie jest mu potrzebne, ale może to mieszkanie odkupić i później sprzedać w celach zarobkowych.

W końcu, nie bez znaczenia jest także okoliczność, że dokonany przez Sąd Rejonowy sposób zniesienia współwłasności odpowiada również usprawiedliwionym interesom wnioskodawcy.

Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy ustalił okoliczności faktyczne dotyczące uczestników postępowania, ocenił ich znaczenie z punktu widzenia sposobu podziału i uwzględniając wszystkie przesłanki orzekł stosownie do art. 212 § 2 k.c. Fakt, że skarżący inaczej niż Sąd postrzega wagę argumentów zaprezentowanych w postępowaniu przez uczestników nie stanowi podstawy do zakwestionowania rozstrzygnięcia mieszczącego się w ramach prerogatyw Sądu i pozostającego w zgodzie z dyspozycją art. 212 § 2 k.c.

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego, skarżący nie zdołał przedstawić argumentów, które podważałyby prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego. Z tego względu, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 §1 k.p.c. jako generalnej regule postępowania nieprocesowego. Nie zaszyły bowiem okoliczności aby przyjąć zasady szczególne rozdziału kosztów z dalszych paragrafów powołanego artykułu, wnioskodawca był zainteresowany wynikiem niniejszego postępowania, które to postępowanie w równym stopniu wyjaśniło sytuację prawną uczestników postępowania.